

Vještice, kometi i planetarne kataklizme - 3. dio

Laura Knight-Jadczyk

Sott.net

Sub, 30 Lis 2010 16:59 UTC

Originalni članak na engleskom jeziku je prvotno objavljen u [DCM-u](#), tadašnjem službenom glasilu Sott.net-a.

Uoči ovogodišnje Noći vještica, donosimo Vam prijevod odličnog eseja Laure Knight-Jadczyk, podijeljen u nekoliko dijelova, nakon kojeg ćete bundeve i "maškare" zadnjeg dana mjeseca listopada gledati u sasvim novom, objektivnijem svjetlu.

Također, ove godine za Halloween imamo i [neočekivanog posjetitelja](#), o čijem smo [postojanju tek nedavno saznali](#).

Tauridi...

Sada dolazimo do nekih dokaza koji bi mogli biti poveznica između ove priče o kometima i Noći vještica. Zapravo, krajem lipnja i krajem listopada/početkom studenog Zemlja prolazi kroz roj

Taurida. To znači da mora da se događaj koji predstavlja granicu između pleistocena i holocena (današnje epohe) dogodio krajem listopada. Bio je to dan kada su granice između živoga i mrtvoga postale jako tanke jer su gotovo sva živa bića na ovom planetu nestala, a sjećanje na taj događaj nam se prenijelo u vidu komemoracije "kraja ljeta" što nazivamo Noć vještica (Halloween), a u bibliji poznato kao Noin potop.

I gdje su tu vještice? Strpite se još malo, dolazimo na to.

Clube i Napier pišu:

... Meteorski rojevi su fosilni ostaci prošlih križanja s orbitama kometa... glavni rojevi su jako stari...

Praotac kometa Encke i Taurida bi, pretpostavljajući da je bio otprilike 20 km u promjeru, prilikom najbližeg prolaska pored Zemlje imao magnitudu (sjaj) -12, što bi bilo blisko magnitudi Mjeseca i dovoljno da stvara sjenu tijekom noći. Izgledao bi kao jaka žuta točka svjetla okružena kružnom komom vjerojatno većom od punog Mjeseca, s repom koji bi se prostirao preko većeg dijela neba ... koji bi se presijavao od plavkasto bijelog blizu jezgre do duboko crvenog... Ako se raspad na koji nas upućuje povijest po trenutnim krhotinama dogodio pred očima ljudi, tada bi postojali slučajevi kada bi nastali kometi, možda čak i grupa/niz, bili primijećeni. ... Postojala (bi) jako pojačana sezonska aktivnost vatrenih kugli, koja bi dosegla enormne razine u periodičkim intervalima koji odgovaraju jakoj sumjerljivosti između orbitalnih perioda Zemlje i Enckea; a opasnost za udare tipa Tunguske bi bila najveća. U periodičkoj orbiti, bliske susrete bi se očigledno moglo predvidjeti. Uistinu, ako, za vrijeme tih bliskih susreta, Zemlja nailazi na krhotine tipa o kojima smo raspravljali, predviđanje bi bila stvar nužde...

Autor Postanka (15:17) piše: 'Kad je sunce zašlo i pao gust mrak, pojavi se zadimljen žeravnjak i goruća zublja...' Izgleda da se opisuje komet; ali se predočuje kao da se radi o viziji Boga Abrahamu. Ili ponovno, u Prvoj Knjizi Ljetopisa (21:16): 'David, podigavši oči, vidje Jahvina anđela kako stoji između zemlje i neba držeći u ruci isukan mač koji je podigao na Jeruzalem, i on pade ničice sa starješinama obučenim u kostrijet.'

Ponovno na objekt gledaju kao na božansko biće, i "anđela Gospodnjeg", te se religijsko tumačenje daje prirodnom fenomenu.

(Clube & Napier, 1982.)

Clube, Napier, Hoyle i drugi pokazuju jako dobro da korijene židovstva treba tražiti u nebeskim fenomenima, što su svećenici kasnije izokrenuli i promijenili u praznovjerje kakvo danas poznajemo. Christopher Knight i Robert Lomas su napisali fascinantnu knjigu, *Uriel's Machine*, o megalitskim kulturama u kojoj predlažu da se kamene krugove napravilo kao astronomske opservatorije, ne u svrhu da bi se znalo kada saditi kukuruz, već radije da bi se na oku držalo lutajuće komete. I zbilja, jako su uvjerljivi.

Počeci kršćanstva bi mogli biti posljedica sličnih kozmičkih susreta. Burton Mack piše:

"Priča koju Joshepus pripovijeda o šezdesetim godinama govori o gladi, društvenim nemirima, propasti institucija, žučnim unutarnjim sukobima, pobunama, intrigama, izdajama, krvoproliću, i raseljavanju Judejaca diljem Palestine. ... Događali su se ratovi, glasine o ratovima dobrim dijelom desetljeća, a Joshepus spominje znamenje, uključujući jarku dnevnu svjetlost usred noći!"

(Burton Mack, *A Myth of Innocence: Mark and Christian Origins*, 1988, 2006)

Josephus govori o nekoliko znamenja zla koje će snaći Jeruzalem i hram. Opisao je zvijezdu koja nalikuje na mač, komet koji se "vidi cijelu godinu...", svjetlost koja sjaji u hramu, kravu koja se otelila u trenutku kada je trebala biti žrtvovana u Jeruzalemskom hramu, armije koje se bore na nebu, te glas od Najsvetijeg od Svetih koji objavljuje "Mi odlazimo" (Josephus, *Židovski ratovi*, 6). (Očito, glas je bio apokrifan.)

Neka od tih znamenja spominju i drugi tadašnji povjesničari, na primjer Tacit. Međutim, Tacit, u petoj knjizi svojih *Povijesti*, ukorava praznovjerne židove jer nisu prepoznali i ponudili pokoru za znamenja kako bi spriječili nesreću. On uništenje Jeruzalema pripisuje gluposti ili namjernom ignoriranju od strane samih židova jer nisu prinijeli odgovarajuća žrtvovanja.

Ukratko, lako je moguće da se eshatološke bilješke u Novom zavjetu, sam nastanak mita o Isusu, temelje na kometarnim događajima tog vremena, uključujući sjećanje na "zvijezdu na istoku". Uništenje hrama u Jeruzalemu je lako moguće moglo biti "Božje djelo", kao što je to prenio Marko u svom evanđelju, ali ne baš točno onakvo kako pravi vjernici misle da je bilo.

© Jean-Christophe Benoist
Glava kolosalne statue Konstantina

To nas naravno dovodi do prijelaza: nametanja kršćanstva Europi od strane cara Konstantina. Paul K. Davis piše:

"Pobjeda je Konstantinu omogućila potpunu kontrolu nad Zapadnim Rimskim carstvom, otvarajući put kršćanstvu kao dominantnoj religiji Rimskog carstva, te naposljetku Europe."

Obično se kaže da je uvečer 27. listopada, dok su se postrojbe pripremale za bitku, Konstantin doživio viziju zbog koje se borio pod zaštitom kršćanskog boga. Međutim, detalji te vizije se razlikuju ovisno koji izvor govori o tome.

Laktanije, ranokršćanski pisac iz tog vremena, kaže da je noć prije bitke, Konstantinu naređeno u snu da "*nariše nebeski znak na štitove svojih vojnika*" (*On the Deaths of the Persecutors*, 44.5).

On je poslušao zapovijed iz svog sna i označio štitove znakom "koji predstavlja Krista". Laktanije opisuje taj znak kao "staurogram", odnosno latinski križ sa zaobljenim gornjim krajem kao slovo P. Ne postoji pouzdan dokaz da je Konstantin ikad upotrijebio taj znak, za razliku od poznatijeg hi-ro znaka koji opisuje Euzebije, ali u svakom slučaju potiče na razmišljanje jer bi izgledao pomalo nalik na oblak u obliku gljive.

Časopis *New Scientist*, (vol. 178, br. 2400, 21. lipnja 2003., str. 13) je objavio članak o otkriću kratera na Apeninima koji dolazi od udara meteorita u 4. ili 5. stoljeću po. Kr. Danas je krater sezonsko jezero, promjera između 115 i 140 metara, koje ima izraženo podignut rub, te nema ni utoka niti istoka, i isključivo se napaja kišnicom (padalinama). U blizini postoji tucet puno manjih kratera, takvih koji bi nastali kada se meteorit promjera 10 i više metara razbije prilikom svog ulaska u atmosferu.

Tim pod vodstvom švedskog geologa Jensa Ormoa vjeruje da je krater nastao padom meteorita koji je završio jednokilotonskim udarom - što je ekvivalentno jako maloj nuklearnoj eksploziji - i stvaranjem udarnih valova, potresa *i oblaka oblika gljive*. Datiranje uzoraka s ruba kratera ukazuje na 312. g. po. Kr., ali manje količine kontaminacije novijim materijalom bi mogle ukazivati na vrijeme znatno kasnije od 312. godine.

Legenda o padajućoj zvijezdi kruži Apeninima još od rimskog vremena, ali sam događaj koji legenda opisuje je ostao misterija. Drugi izvori iz 4. stoljeća opisuju kako su barbari došli na granice Rimskog carstva, dok je kršćanski pokret ugrožavao njegovu stabilnost iznutra. Car Konstantin je vidio čudesnu viziju na nebu, u trenutku se preobratio na kršćanstvo i poveo svoju vojsku u pobjedu pod znakom križa. No, što je on vidio?

Je li udar meteorita u talijanske Apenine, ili kometarna eksplozija iznad površine kao u Tunguskoj, mogao biti znak na nebu koji je potaknuo cara Konstantina da prizove kršćanskog Boga u svojoj

odlučujućoj bitci 312. godine, kada je potukao svog kolegu cara Maksencija kod Milvijskog mosta?

Preobraćenje cara na kršćanstvo sigurno nije moglo promijeniti vjerovanja i običaje većine njegovih podanika. No, on je mogao - i jest - izabrati pružati usluge i privilegije onima čiju je vjeru prihvatio. Sagradio im je crkve, svećenstvo je izuzeo od građanskih obveza i poreza, biskupima je dao sekularnu vlast u sudskim pitanjima i postavio ih je za suce na čiju odluku nije bilo mogućnosti žalbe. Zvuči kao kad fašizam preuzima vlast, zar ne?

© Gernot Keller

Što je to car Konstantin vidio na nebu otprilike 312. godine?

Ponavljam: bog židova je uskočio na pozornicu povijesti vjerojatno kao kometarni događaj koji je zapamćen kao pošast u Egiptu i preinačen u herojsku priču o "egzodusu" židovskog naroda. Kroz svoje svećenike, stoljećima nakon tog događaja, kada je stvarnost o "bogu" već bila zaboravljena, ovaj bog je obećao svom narodu nešto novo i drukčije - uništenje svih onih na planetu koji se loše odnose prema njima - i samo oni koji pažljivo budu slijedili njegova pravila će preživjeti i vladati nad svima ostalima. Primijetite da ovo nužno ne znači uskrsnuće, radi se o fizičkom zemaljskom kraljevstvu sa židovima na vrhovnoj poziciji.

Rano kršćanstvo je imalo nove i vrlo drukčije ideje koje su ubačene u judaizam. Kršćanstvo je zauzvrat zadržalo i nastavilo na zarazan način širiti određene ideale judaizma što je proizvelo osnovne principe na kojima se naša sadašnja kultura temelji.

Glavna podloga kršćanstva - primljena izravno iz judaizma - je ona o grijehu. Povijest grijeha od tada pa sve do danas je priča o njegovom trijumfu. Svijest o prirodi grijeha je dovela do industrijskog rasta organizacija i tehnika koje se bave s njim. Te organizacije su postale središta ekonomske i vojne moći, baš kao što i danas jesu.

Kršćanstvo je promovirajući ideale judaizma pod tankim pokrovom "novog Saveza" promijenilo načine na koji su se muškarac i žena odnosili jedno prema drugom. Promijenilo je stav prema jedinoj životnoj izvjesnosti: smrti. Promijenilo je stupanj slobode s kojim su ljudi prihvatljivo mogli birati što će misliti i u što će vjerovati.

Poganski kultovi su se također bavili problemima patnje i nevolja. Velika razlika je bila u tome što, prema poganima, nevolje padnu na osobu zato što je možda propustila umilostiviti se prikladnom bogu ili božici. Patnja i nevolje su bile posljedica djelovanja bogova - čije je ponašanje bilo iznenađujuće prevrtljivo i nalik ljudskom - te nisu osobna, unutarnja mana ili nedostatak koji je prokleo pojedinca.

Još jedna velika razlika između poganskih kultova i monoteističkih kultova je u tome što pogani nisu bili privrženi otkrivenim vjerovanjima u strogo kršćanskom smislu. Drugim riječima, vjera se nije ni odobravalala niti poticala. Pogani su izvodili obrede, ali nisu ispovijedali nikakvu vjeru niti doktrinu. Obredi su uključivali detaljne rituale u kojima su se nudile životinjske žrtve njihovim bogovima, ali nije bilo ničeg poput "vjere" judaizma ili kršćanstva.

Kako bi bio "sljedbenik poganske religije", pojedinac nije morao prihvatiti filozofsku teologiju, niti je morao pripadati "kultu misterija" gdje su mit i ritual usko isprepleteni. To su bile samo "mogućnosti". **Ono što su mitovi zapravo činili je da su učvrstili čovjekovu stalnu svjesnost o potencijalnoj ljutnji bogova, neizvjesnosti Prirode.** Pauzanija, grčki geograf iz 2. stoljeća, nije prihvaćao čudnovate mitološke priče, međutim, u jednu stvar je bio siguran - *priče o božjem gnjevu u prošlosti koji se manifestirao u*

obliku nestašice hrane, potresa i kataklizme. Podsjeća nas koliko je civilizacija krhka u odnosu na stalne geološke opasnosti i vremenske nepogode.

© Razvanjp / Dreamstime.com

Židovstvo i kršćanstvo su donijeli koncept grijeha.

Tako je i bilo, "slijediti pogansku religiju" je u biti značilo prihvatiti tradiciju gnjeva bogova izraženog u žestini prirode, te da se bogovi mogu umiriti. I upravo ovaj strah od same prirode - bogova koji se izražavaju u silama prirode - je naveo pogane da odbace tvrdnje židova i kršćana kako su imuni na takve stvari jer njihov bog ima moć nad prirodom i da će ih spasiti od nesreće.

Ovo nas dovodi do još jedne razlike između drevnih mitova/kultova i judaizma, kršćanstva i islama: dok su poganski kultovi pružali mitove o svojim bogovima, židovi i kršćani su proizveli noviju, živuću *povijest*. Poganski kultovi su imali "misterije" kojima je malo tko, ako itko, imao pristup. Monoteizam pruža "otkrivenje" izravno od Boga. Izgleda da nije važno što se judeokršćanska povijest sastoji od mitova preuzetih iz drugih kultura, a koji su prerušeni u povijesnu odjeću tvoreći "povijest Izraela".

Pogani su bili netolerantni prema židovima i kršćanima čije religije nisu tolerirale druge bogove osim njihovog vlastitog. Rastuća dominacija kršćanstva je stvorila puno oštrije sukobe između religija, a religijska netolerancija je postala norma, a ne iznimka. Kršćanstvo je također donijelo otvorenu prisilu na vjersko uvjerenje. Čak bi se moglo reći da je, prema modernoj definiciji kulta kao grupe koja koristi manipulaciju i kontrolu uma kako bi potaknula obožavanje, kršćanstvo Majka svih kultova - u službi mizoginističkih, fašističkih ideala judaizma.

Rastuća kršćanska hijerarhija Mračnog doba je bila brza pri mobilizaciji vojnih snaga protiv onih koji su vjerovali u druge bogove, a posebice protiv drugih kršćana koji su promovirali sisteme uvjerenja koji je bio manje fašističko. Oni su vjerojatno uključivali originalne kršćane i originalna učenja. Pitamo se, naravno, o svim pričama kršćanskih mučenika. Je li moguće da su to apokrifne priče o poganima koji su se odupirali nametanju kršćanstva, a da su detalji malo promijenjeni?

U međuvremenu, postojala je treća skupina pojedinaca za vrijeme tranzicije: poganski platonisti. Postojala su dva puta platonista: jedan koji je učio da se može pristupiti Bogu samo promatrajući svoju dušu i znajući sebe; drugi je naglašavao ljepotu svijeta kao sredstvo kojim bi se moglo spoznati Boga. Ove dvije ideje postale su vlasništvo obrazovanog čovjeka toga vremena, uključujući i židove i rane kršćane. Međutim, između intelektualnih židova Aleksandrije su ove ideje dobile suptilan zaokret: čovjek ne može znati sam sebe, a time i spoznati Boga, **on mora odustati od bilo kakve ideje da ikada zna samog sebe i dati sebe na "milosti" božju.** Bog bi mogao izabrati čovjeka i primijeniti milost, ali čovjek nikad ne smije misliti da može birati boga i postići milost. Kršćanski teolozi su uzeli ovu ideju i oblikovali je kako bi odgovarala njihovim novim idejama o Kristu i otkupljenju.

Mnoge poganske ideje usvojene su u kršćansku teologiju, ali je glavna razlika bila, kao što sam napomenula, ideja da je grijeh osobna stvar, osobna greška, neka vrsta "principa žrtvenog janjeta" ispisanog na ljudskoj duši. Pogani nikada nisu smatrali da je potrebno umrijeti s oproštenim grijesima, i dramatične scene kršćanstva na samrtnoj postelji, dok svi mole za zagrobni život

pojedinka, bile su nove i brzo su proširene. Pogani su se molili mrtvima, židovi i kršćani su molili za njih. Bojeći se vlastite neizbježne krivnje i grešne prirode, kršćani su se također molili da mrtvi posreduju Bogu u njihovo ime. Kršćani, kao i pogani, su nastavili praksu gozbe i slavljenja smrti, s dodanim elementom "posredovanja" koji je dodavao novo značenje događaju.

Nadalje, bio je još jedan događaj u poganskom svijetu Europe koji je pomogao dovesti kršćanstvo u dominantnu ulogu na zapadu Europe, i doveo je još jednog igrača na pozornicu: islam. Bilo je toplo, vedro poslijepodne u glavnom gradu. Užurbanost gradskog trgovanja i turizma je ispunila ulice. Mala plovila su nakitila zaklonjene vode unutar vidokruga vladinih zgrada, ploveći na nježnom južnom povjetarcu. Sunce se zrcalilo na blagim valovima, posuđujući blistav sjaj makovima i tulipanima koji se njišu u parkovima uz rub vode. Sve je bilo u skladu.

No, odjednom, nebo je posvijetlilo kao da je tu drugo, još sjajnije sunce. Drugi skup sjena se pojavio; isprva duge i slabe, a zatim brzo skraćene i izoštrene. Čudan pištavi i zujajući zvuk se činio kao da dolazi iz svih smjerova odjednom. Tisuće ljudi je okrenulo svoj vrat i pogledalo prema gore, tražeći na nebu novo sunce. Iznad njih, ogromna bijela vatrena kugla je cvjetala, poput otvaranja prostranog papirnatog cvijeta, ali sada zasljepljujuće blještavo. Nekoliko sekundi je žestoka vatrena kugla dominirala nebom, posramljujući sunce. Nebo je izgaralo žarko bijelo, a zatim je polako blijedilo kroz žutu i narančastu prema poprijeko gledajućoj bakreno-crvenoj. Grozan pištavi zvuk je utihnuo. Promatrači, zasljepljeni bljeskom, opečeni njegovom žestokom vrućinom, prekrili su svoje oči i ustuknuli u užasu. Oni koji su boravili u uredima i apartmanima su pohrlili prema svojim prozorima, tražeći na nebu izvor blistave baklje koja je osvijetlila njihove prostorije. Veliki pokrivač vrtložastog i bakrenastog oblaka je ispunio pola neba iznad glava. Za tucet otkucaja srca, grad je bio pun straha, omamljen i tih.

Tada, bez upozorenja, silan prasak je pogodio grad, rušeći pješake na tlo. Zatvorena vrata i prozori su razneseni; ograde, zidovi i krovovi su zastenjali i popucali. Udarni val je projurio preko grada i njegovih vodenih putova, prevrnuvši jedrilice na vodi. Vrući, sumporasti vjetar poput otvorenih vrata koja vode u pakao, dah peći

kozmičkog kovača željeza, s neba potisnut prema dolje, ispunjen beskrajnom jekom nevidljivih odrona zemlje. Zatim je vrući dah usporio i zastao, normalni povjetarac se vratio s obnovljenom jedrinom, a hladan zrak s juga zapuhao je preko grada. Nebo iznad glava je sada blijedilo u tamno sivu, a zatim u kobno crnu. Crni vrtložast oblak poput zgužvane plahte se činio kako se spušta s nebesa. Fina crna prašina je počela padati, polagano, nježno, lebdivši i vrtložeci se pod utjecajem povjetarca. Sat ili više crna prašina je padala, sve dok je povjetarac nije razrijedio i raspršio, a oblak izbljedio iz vida.

Mnogi su mislili da je kraj svijeta...

Gornji citat je rekonstrukcija događaja u Konstantinopolu, 472. godine, izvađen iz *Rain of Iron and Ice* (1996.) autora Johna S. Lewisa. Prema dr. Lewisu, čiji je maštovit scenarij o tome kako bi svjedoku mogla izgledati nadzemna eksplozija krhotine kometa citiran gore u tekstu, naša Zemlja zapravo doživljava ove tipove događaja prilično često, čak i ako je to pomalo neredovito. Eksplozije na nebu - neke od njih ogromne - su prema njemu i mnogim drugim znanstvenicima duboko utjecale na povijest čovječanstva. Jedan očiti primjer je veliki potres u Antiohiji 526. godine, koji je opisao John Malalas:

... oni koji su zarobljeni u zemlji pod zgradama su bili spaljeni i iskre vatre su se pojavile iz zraka i spalile sve koje su pogodile poput munje. Površina zemlje je ključala, temelji zgrada su pogođeni udarima munja izbačenih iz potresa i vatrom su spaljeni do pepela... bilo je to strašno i nevjerojatno čudo s vatrenom kišom, kišom koja pada iz ogromnih peći, plamenima koji se pretvaraju u pljuskove... što je za posljedicu imalo da Antiohija postane opustošena... u ovom užasu je iščezlo do 250 000 ljudi.

(E. Jeffreys, M. Jeffreys i R. Scott; *The Chronicle of John Malalas*; 1986., Melbourne: Byzantina Australiensia, Australian Assoc. Byzantine Studies 4.)

Čudno, povjesničari, kao skupina, ne govore o takvim stvarima. No, dokazi se gomilaju: Analize godova drveća pokazuju da se 540. godine, u različitim dijelovima svijeta klima promijenila. Temperature su se spustile dovoljno da ometu rast drveća široko rasprostranjeno od sjeverne Europe, Sibira, pa do zapadne sjeverne Amerike i južnog dijela južne Amerike.

Pretraga povijesnih arhiva i mitoloških priča ukazala je na katastrofalan posjet s neba tijekom istog perioda, tvrdi se. Postoji jedna referenca o “kometu u Galiji toliko prostranom da se cijelo nebo činilo zapaljeno” u 540.-541. godini.

Prema legendi, kralj Artur je umro oko tog vremena i keltski mitovi povezani s Arturom su ukazali na blještave nebeske bogove i vatrene munje.

U 530-im godinama, neuobičajena kiša meteora je zabilježena od mediteranskih i kineskih promatrača. Meteori nastaju od fine prašine s kometa koji izgaraju u atmosferi. Štoviše, tim astronomima s promatračnice Armagh u Sjevernoj Irskoj je objavio istraživanje 1990. godine, koje kaže da je Zemlja bila u opasnosti od bombardiranja kometa između 400. i 600. godine. [...]

Glad je uslijedila nakon propalih usjeva, a nemilosrdna bubonska kuga je pomela Europu sredinom 6. stoljeća. [...]

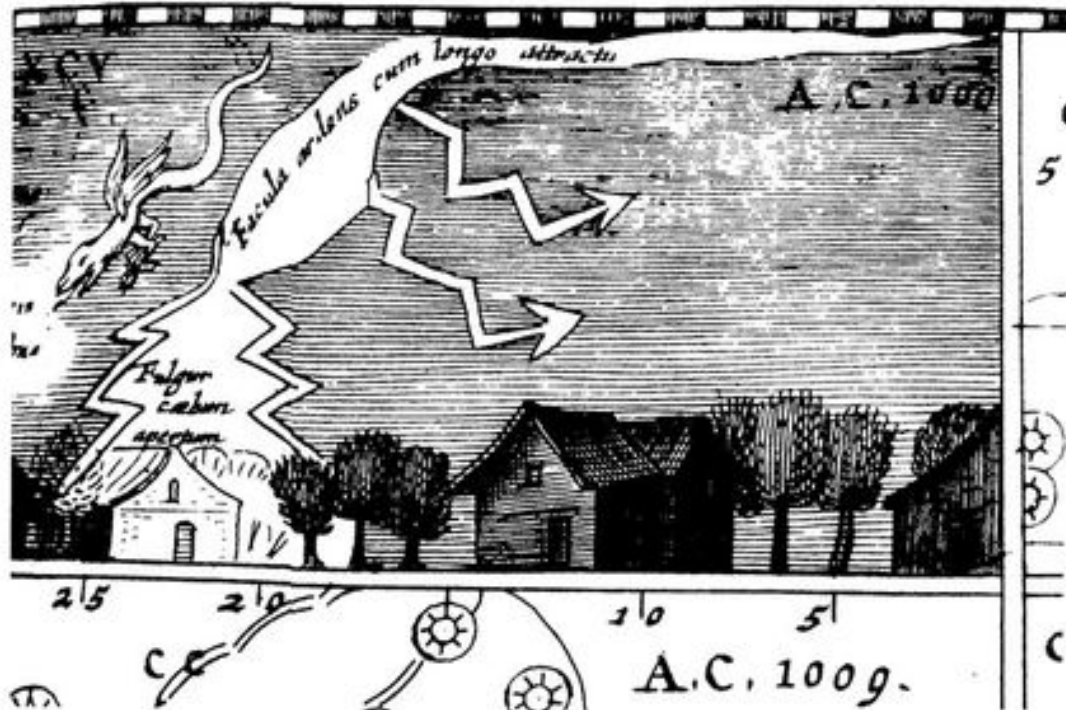
U ovo vrijeme, rimski car Justinijan je pokušavao obnoviti propadajuće Rimsko carstvo. Ali plan je propao 540. godine. i uslijedilo je Mračno doba i uspon Islama.

(Robert S. Boyd; *Comets may have caused Earth's great empires to fall*; Knight-Ridder Newspapers, 17. kolovoz 1999.)

Promjena zapadnog svijeta od poganstva do monoteizma - judaizma, kršćanstva, islama - učinkovito je promijenila način na koji su ljudi gledali sebe i svoje interakcije sa svojom stvarnošću. I mi danas živimo s plodovima tih promjena: ratom bez kraja. Pobjeda Konstantina uspostavila je put da Rimsko carstvo prizna kršćanstvo, te jedinstvo crkve i države koje je trajalo gotovo 1500 godina i mogu, u stvari, još uvijek biti čudni supružnici, iako su povukli zastore kako bi sakrili svoju vezu. Natpis koji citira drevnog kralja Hetita nas obavještava da je moćni princ trebao svećenike kako bi usadio strah od bogova u ljude kako bi izvršavali volju kralja, a religija treba zaštitu vladara kako bi nametnuli svoju praksu. Tako je već tisućljećima. Astronomi Victor Clube i Bill Napier pišu:

Ilustracije dva značajna povijesna kometa, preuzete iz djela Lubienetskog "Universal History of All Comets" iz 1681. godine.

Ilustracija iz 1000. g. po. Kr. prikazuje plamteću munju s "dugim izduženim repom koji završava u otvorenom prostoru" kako izlazi iz "kometa nalik zmaju sa zastrašujućim repom". Komet iz 1180. g. po. Kr. se promatrao s užasom jer je nalikovao na sklupčanu zmiju s razjapljenim ustima.

23. Illustrations of two important historical comets taken from Lubienietki's *Universal History of All Comets*, 1681. The AD 1000 illustration shows a blazing thunderbolt with a 'long drawn out tail landing in open space', having 'fallen from a dragon-like comet with a horrendous tail'. The AD 1180 comet was viewed with horror since it had the appearance of a winding serpent with gaping jaws.

... [U]nutar zadnjih nekoliko godina otkriveno je da postoji veliko jato kozmičkih krhotina koje kruže u potencijalno opasnoj orbiti i

točno presijecaju Zemljinu orbitu u lipnju (i studenom) svakih nekoliko tisuća godina. Što je možda još i više iznenađujuće, otkriveno je da su dokazi za ove činjenice u prošlosti namjerno skriveni. Međutim, kada se orbite točno presijecaju, postoji veliki porast vjerojatnosti od prodiranja jezgre jata, odgovarajuće pojačan protok vatrenih kugli koje dosežu Zemlju i uvelike podignuta percepcija da je kraj svijeta blizu. Ta percepcija je također podložna podizanju i u drugim vremenima kad god se novo jato oblikuje, ali duboka prodiranja se jesu dogodila tijekom 4. tisućljeća pr. Kr., zatim ponovo tijekom 1. tisućljeća pr. Kr., završavajući u vrijeme Krista i vjerojatno će opet nastupiti tijekom sljedećeg tisućljeća.

Prema tome, kršćanska religija je započela dovoljno prikladno, s apokaliptičnom vizijom prošlosti, ali u razdoblju poslije zadnjeg prodiranja, kad je očita opasnost prošla, u rukama revizionističke crkve istina je pretvorena u mitologiju, a takvo već postojeće prethodno znanje o jatu, koje nam sada dolazi kroz radove Platona i drugih, je kasnije sustavno zatajeno.

Nakon toga, kršćanska vizija o trajnom miru na Zemlji ni na koji način nije bila univerzalno prihvaćena i uslijedilo je nekoliko faza “prosvjetljenja” prije nego što se dosegao vrhunac s našom današnjom sekularnom verzijom povijesti s kojom se i sama znanost slaže, uviđajući malo ili nimalo opasnosti s neba. Nedostatak opasnosti je iluzija, međutim, duga ruka ranokršćanske obmane još uvijek ima svoj utjecaj. [...]

Ideja o strašnoj kazni koja visi nad čovječanstvom nije, naravno, nova. U prošlosti je strah od apokalipse bio rasprostranjen i općenito se vjerovalo da će nastupiti u sadašnjem tisućljeću. Tijekom posljednjih tisuću godina, štoviše, obično je reformirajuća crkva bila ta koja je oživljavala strah. No, takve ideje, kad god su se pojavile, uvijek su naišle na oštro protivljenje. Ponekad bi zagovornici takvih ideja pobjegli u novootkrivene zemlje gdje bi se u dogledno vrijeme susreli s opozicijom domaće vrste.

U SAD-u, primjerice, unatoč slobodi govora, stare narodne predaje o kozmičkim katastrofama se pojavljuju s vremenom na vrijeme, čak i u sadašnjem stoljeću, ali naposljetku se suočavaju s pavlovijanskim bijesom autoriteta. U tom slučaju, možda je

ironično da se izbori u SAD-u uobičajeno održavaju u studenom, slijedeći tradiciju drevnog sazivanja plemena u to doba godine, što je vjerojatno imalo svoje korijene u istinskom strahu od kraja svijeta kada su Zemlja i jato kometa križali svoje putove.

U Europi je došlo do odbacivanja milenijske ideje (straha od kraja svijeta) kad se razvio službeni “sretan” pogled na svijet kao suprotnost idejama iz vremena Reformacije. Imati suprotan stav je zaista u to vrijeme postalo poput krivovjerja, a oni koji su **uznemiravali masu s pričom o kraju svijeta (dolazak tisućljeća) su bili oštro osuđivani. Kozmička zima i apokalipsa imaju zajedničke aspekte, pa prema tome, ogorčenost autoriteta nije iznenađujuća. [...]**

Prosvjetljenje se, naravno, gradi na “sretnom” pogledu i postupka s kozmosom kao s bezopasnom pozadinom za ljudske poslove, pogled na svijet za koji akademska zajednica sada često smatra svojim poslom da treba podržavati i kojem se protureformacijska Crkva i država drage volje pridružuju. **Zaista se čini da se ponavljajući kozmički stres - natprirodno prosvjećivanje - namjerno izprogramiralo van kršćanske teologije i suvremene znanosti, koje su uvjerljivo dva najutjecajnijia doprinosa zapadne civilizacije prema kontroli i dobrobiti čovječanstva.**

Kao rezultat toga, sada razmišljamo o globalnoj katastrofi, bilo da nastupi kroz nuklearni rat, ozonske rupe ili efekt staklenika, kao o mogućnosti koja dolazi isključivo od nas samih; i zbog toga, zato što smo suočeni s “autoritetima” koji nikada ne gledaju više od vrhova krovova, vjerojatni udar kozmosa se ne uklapa u nacionalne planove. [...]

Velika iluzija o kozmičkoj sigurnosti je stoga obuhvatila čovječanstvo, a koju “ustanove” Crkve, države i akademske zajednice ne žele mijenjati. Uporno vjerovanje u takvu iluziju neće pomoći pri ublažavanju sljedećeg Mračnog doba kada ono nastupi. No, ta se iluzija lako uništi: pojedinac samo treba pogledati u nebo.

Šok i bijes, stoga, izvire iz neponovljivo kratkovidnog stava koji sada može svrstati ljudsku vrstu na malo viši stupanj od noja, iščekujući sudbinu dinosaura.

Slika iz "Nürnberških kronika" (1493.)

(Clube i Napier; *The Cosmic Winter*; 1990.)

Obilje vatrenih kugli i ponovljena viđenja kometa očito uzbuđuju mnogo "eshatološke aktivnosti" - predviđanja da će svijet završiti - što može dovesti do svakakve vrste socijalnih nemira što je, kao što je Clube ističe, vrlo nepoželjno vladajućim elitama. Uostalom, ako ljudi misle da će svijet završiti, oni uglavnom okrivljuju svoje vladare zato što su tako pokvareni i zli. Način na koji obično sređuju takve stvari je da stvore neprijatelja koji je odgovoran za sve to, pokrenu rat koji smiruje svačiji "blues za kraj svijeta" i ubije većinu njih u pogodbi. Pametni su, zar ne?

Victor Clube je napisao sažetu izjavu o zaključcima na temelju svog rada naslova *The Hazard to Civilization from Fireballs and Comets*, (*Prijetnja civilizacija od vatrenih kugli i kometa*, op. prev.) koji je napisao pod pokroviteljstvom američkog ratnog zrakoplovstva i Odjela za fiziku na Oxfordu (1996., samo dvije godine nakon što je komet Shoemaker-Levy pogodio Jupiter), koji uključuje sljedeće: Otprilike svakih 5 do 10 generacija, tijekom jedne cijele generacije, čovječanstvo podliježe povećanom riziku od globalne povrede kroz jednu drugu vrstu kozmičkog djelovanja. Tijekom tih epoha, koje se uglavnom podudaraju sa Stogodišnjim ratom, Reformacijom, Tridesetogodišnjim ratom (uključujući Engleski građanski rat), periodom Francuske revolucije (uključujući Američki rat za neovisnost) i revolucionarnom krizom u Europi sredinom 19. stoljeća [uključujući Američki građanski rat], razni nacionalni autoriteti su

mogli malo učiniti kako bi obuzdali javni nemir u suočavanju s uočenom opasnošću.

Svakih 5 do 10 generacija? To je prilično šokantna izjava. Ako je istinita, zašto onda mi ne znamo o tome? Zašto povjesničari ne znaju za to? Zašto prosječni ljudi koji uče povijest u školi, ne znaju o tim stvarima?

Ovdje ćemo otkriti kako je došlo do toga da se vještice povezuje s Halloweenom.

© MOPIC / Dreamstime.com

Povijesnih dokaza o nedavnim udarima kometa koji mijenjaju izgled planeta ima u izobilju.

Nastavlja se...